

DIVIDE ET IMPERA

I.

*Sejmul se jak dobytek, pak se svalil do kytek, napřáhněte
palici, zhasněte tu opici, a když se netrefíte, frčana mu
koupíte, klidně vodku, velkej rum a on udělá zase bum!
Ustele si do kytek, zkalenej jak dobytek, čekám, kdo ho
zabije, poslužte si, nikdo nic?*

Je mu divně, když ožívá,

když tu na šrot vyřvává s policajty na bříše, když
celou tu nádherně rozkvetlou Františkánkou
zahradu hnojí odrhovačkou formátu žižkovského
pajzlu, viz text kurzívou výše.

II.

A je mu divně, když ztuhne

a jen tak sedí a otevírá svou hlavu, jako skříň
s ložním prádlem otevírá svou hlavu, aby v ní
povlékl do čistého a vyrobil fajn pocit usínání a fajn
pocit probouzení,

protože mezitím vším je noc, co po kořisti dychtí,
jasně černá noc a jasné bílý papír, jedno a to samé
šílenství dvouhlavé bestie, co mu plive do očí: No
tak mě zkroť!

A on to zkouší, jednoduše, jak jen to jde, prostě něco
dělat, co prořezat stromy v sadech a být první, koho
vykoupí ranní slunce, co psát, ale úplně prostě, aby
se věty střídaly jak kroky klidné chůze, a nic
neškrtat a nic nevysvětlovat,

a tak sedí a otevírá svou hlavu, jako skříň s ložním
prádlem otevírá svou hlavu, aby v ní povlékl do

čistého, ale tma se řítí a ty vole nic nepíšeš, vůbec
nepíšeš, jak se dá zastavit,

jen těžce oddychuješ, tvář zabořenou v jejím klíně,
oči dokořán a zamčený byt.

III.

A je mu divně, když ožívá,

když tuší, že kromě milované ženy a psa v bytě
přebývá ještě někdo, že ve spáncích hlavy mu tepe
cizí bdělost, kterou živí vlastní krví,

ten chlápek s manýrou exekutora budoucnosti
šmejdí od obrazů ke křeslům, od prostěradel ke
kapesníkům, pinzetou sbírá vteřinu po vteřině
a dělá to s takovou důkladností a obřadností, až se
hodiny a budíky počínají hroutit do rachtající křeče
mrtvých strojů

a všechna ta zběsile odvíjející se péra šustí jak ocasy
ocelových hadů vyklízejících prostor madam
Nesmrtelnosti, která nepotřebuje ani moji hudbu
a která nepotřebuje ani moje plíce, a přesto čeká, že
za ni budu dýchat –

IV,

Nemůžu spát, lásko, život se krátí, nemůžu sekat
další dluhy, za všechno se platí,

za nedůstojnost, ve které prokalím noc, za fušerství,
s jakým rozdělují sílu, abych vládl svým majetkům
a pohybu a myšlenkám,

zaplatím za každou slavobránu, kterou si v životě
vymaluji, a ona se pak složí jak domeček z karet, za
každou ofisdíru, do které zapadnu, za každý
sebestředný metr čtvereční, a zaplatím za každý

gram roztěkanosti, který si šlehnu do žíly svého času,

nemůžu spát, lásko, mám co dělat, než se ten chlápek vrátí a přitáhne kasu.